

[Holstein.]

paa det Sted, hvor ifølge en storslaaet Legende Kristus viste sig for Apostlen Peter. Apostlen havde været i Rom, men havde fuld af Mismod opgivet at forkynde Evangeliet i det store Babylon og var ved at vende Hedenskabets Centrum Ryggen; men paa Vejen ud af Byen aabenbarede hans Herre og Mester sig for ham og betydede ham, at saafremt han ikke vilde forkynde Evangeliet i Rom, vilde Kristus komme til Jorden igen og lade sig korsfæste en Gang til. Saa vendte Peter om, forkyndte Evangeliet og endte ifølge den historiske Overlevering med ogsaa at blive korsfæstet; Legenden beretter endda, at han fik Tilladelse til at lade sig korsfæste med Hovedet nedad, fordi Tjeneren ikke følte sig værdig til at straffes paa samme Maade som Mesteren.

Se, dette er Kristendommens oprindelige, ophøjede Væsen: „ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men ved min Aand“, uden hvilken Aand Kristendommen aldrig var blevet „den Sejr, som har overvundet Verden“, men som vor Tids statskirkelige Parlamentarisme og politiske Verdsliggørere og, for at bruge et Hørupsk Udtryk, Reformidioter for længst har aflivet ublodigt.

I Tusindvis blev de Kristne gennem 3 Aarhundreder snart henrettet paa sædvanlig Vis, snart som Straf for deres Statsfjendtlighed kastet for de vilde Dyr i de romerske Amfiteatre; men aldrig har de Kristne eller de oldkristne Kirkefædre protesteret mod Statens Anvendelse af Dødsstraf. Hvor fjern en saadan Tankegang var de første Kristne, fremgaar med lysende Klarhed af Apostlen Paulus's 2det Brev til Korinthierne. Som Vidnesbyrd om, at hans Forkyndelse af Evangeliet har været uegennyttig, uden Tanke paa timelige Fordele af den ene eller den anden Art, uden Bekymring eller Frygt for de Ulemper, han derved udsatte sig for, skriver Apostlen:

„Jeg har været hyppigt i Fængsel, ofte i Dødsfare, af Jøder har jeg 5 Gange faaet 39 Slag, 3 Gange er jeg blevet pisket, en Gang stenet, 3 Gange har jeg lidt Skibbrud, et Døgn har jeg tilbragt paa Dybet, ofte paa Rejser, i Fare blandt Røvere, i Fare blandt mit Folk, i Fare blandt Hedninger og i Fare blandt falske Brødre.“

Og saa siger han disse Ord, som i en Sum giver Kærnen i hele Oldkristendommens aandelige Væsen:

„Jeg er vel tilfreds under Magtesløshed, under Overlast, under Nød, under

Forfølgelser, under Angster for Kristi Skyld, thi naar jeg er magtesløs, da er jeg stærk.“

Den oldkristelige Opfattelse af Kristendommens Lære og Væsen er den diametralt modsatte af den udvortes Humanisme, der i vore Dage udgives for Kristendom. Ved Siden af Kierkegaard kender jeg ingen moderne Religionsfilosof og Forfatter, som har set og sagt dette klarere end Tysklands store, af Nationalsocialismen forgudede Tænker, Fr. Nietzsche.

„Netop det“ — skriver han — „som i kirkelig Forstand er det kristelige, er oprindeligt det antikristelige: lutter Sager og Personer i Stedet for Symbolet, lutter Historie i Stedet for de evige Kendsgerninger, lutter Formler og Ritus og Dogmer i Stedet for Livspraksis. Kristendommens Praksis er intet Fantasteri, den er ligesom Buddhismens Praksis et Middel til at blive lykkelig, salig. Kristus gaar direkte løs paa den sjælelige Tilstand, Himmeriget i Hjertet, og finder Midlet ikke i Underkastelse og Ærbødighed for den jødiske Kirke, han regner selv Jødedommens Realitet for intet, han er rent inderlig...“

Det forbilledlige Liv bestaar i Kærlighed og Ydmyghed, i den Hjertets Fylde, som end ikke udelukker den ringeste; i det formelle Afkald paa at ville beholde Ret, paa Forsvar, paa Sejr i den personlige Triumphs Forstand. Det bestaar i Troen paa Saligheden her, paa Jorden, trods Nød, Modstand og Død, i Forsonlighed, i det fuldkomne Afkald paa at ville blive belønnet og paa at være bundet til nogen, den aandelig aandeligste Herreløshed, et meget stolt Liv bag Viljen til det ringe og tjenende Liv...

Kristus's Død paa Korset var et Tegn mere paa, hvorledes man har at forholde sig over for Verdens Øvrighed og Løve, ikke at vare eller væge sig, deri laa Forbilledet. En „kristelig Stat“, en „kristelig Politik“ er en Skamløshed, en Løgn, omtrent som en kristelig Hærløshed, der til sidst behandler Hærskarernes Gud som Generalstabschef. Heller ikke Pavedømmet har nogen Sinde været i Stand til at drive kristelig Politik, og naar Reformatorer driver Politik, som Luther, saa ved man, at de netop er saa fortræffelige Elever af Machiavelli som nogen Sinde nogen Immoralist eller Tyran. Den moderne Kristnes Liv er“ — siger han — „nøjagtigt det Liv, fra hvilket Kristus prækede Frigørelse. Statskirken hører lige saa